Als we de naam Haghebaert laten vallen binnen Kortrijk Spurs dan moeten we het hele gezin voor ogen houden. Vader Johan is ondervoorzitter fanion dames en ook ploegafgevaardigde dames A, moeder Mieke ondersteunt de secretariaatswerking en dochters Liesbeth, Laura en Jessica dragen hun steentje bij onder meer bij de allerkleinsten en de cel events.

Je roots liggen aan de kust. Hoe kwam je uiteindelijk terecht in het Kortrijkse basket?

Ik ben inderdaad een Oostendenaar en trouwde met een Kortrijks meisje. Ik ben hier uiteindelijk ook blijven plakken. Destijds ging ik wel eens kijken naar basketbalclub Sunair Oostende, maar ik was eigenlijk een voetballer en supporter voor KVO. Toen mijn dochters lieten weten dat ze gingen stoppen met de jeugdbeweging, waren ze op zoek naar een hobby. Toevallig kregen we in de brievenbus een folder waarbij de opvolgers van Soubry Kortrijk op zoek waren naar speelsters. Mijn drie dochters wilden graag kennismaken met de sport en hadden snel de smaak te pakken. Ik ging snel mee overstag en zag in dat basket een complete sport is zowel op fysiek, mentaal als tactisch vlak. Mijn vrouw en ik gingen elke keer kijken en algauw werden we aangesproken om wat bij te springen..

Het ging nog verder. Op een bepaald moment werd je aangesproken om deel uit te maken van het bestuur.

Ze hadden het eerst aan Mieke gevraagd maar ze schoof die aardappel liever door naar mij (lacht). Ik ben toen in het bestuur gegaan en toen de voorzitter stopte nam ik de fakkel over hoewel ik bitter weinig ervaring in het basketbal had. Ik ben uiteindelijk 15 jaar voorzitter gebleven.

Hoe heb je dat als basketballeek aangepakt?

Ik heb het eerste jaar vooral geluisterd naar de mensen en me vooral verwonderd over het feit dat de verschillende clubs in het Kortrijkse zo met getrokken wapens tegenover elkaar stonden. Ik vond dat zo absurd, zeker omdat ik uit een stad kwam waarbij weinig faciliteiten werden gegeven aan sportclubs en dat in Kortrijk anders was. Hier in de Leiestad zag ik echter zoveel rivaliteit tussen de diverse clubs. Ik heb er mijn doel van gemaakt om die te verenigen. Het moest evolutie zijn, maar geen revolutie. Ik hoopte iedereen mee te trekken in mijn verhaal om tot één grote club te komen.

Hoe is die fusie er dan toch eindelijk gekomen?

Ik zat bij BTK en zag dat Kortrijk Sport niet wou verder gaan met haar damesploeg in eerste nationale. De meisjeswerking dreigde volledig stil te vallen. We zijn toen rond de tafel gaan zitten en hebben de eerste fusie gerealiseerd. De dames van Kortrijk Sport vertrokken toen naar BTK zodat er nog één meisjeswerking over bleef. Een heel goeie keuze achteraf, want zo konden we groeien naar de damesploeg die het vandaag zo goed doet. Daarna kwam de vraag van Olbak om ook samen te werken. Ze speelden toen in eerste provinciale, maar de jeugdwerking bestond nauwelijks nog. Uiteindelijk zijn we ook met hen samengegaan. Een jaar geleden was er dan de laatste fase die gezorgd heeft voor de club die we nu kennen en waar iedereen fier mag op zijn.

Dekoker Philippe

Hoe kijk je terug op je 15 jaar voorzitterschap?

Ik blik met een goed gevoel terug. Een van de ambities was de fusie die uiteindelijk slaagde. Daarnaast stelde ik als voorwaarde dat basket een sport voor iedereen moest zijn. Enkel spelen met de beste was not done. De meeste mensen in het bestuur deelden die visie en ook vandaag kiest men hiervoor. Daardoor zijn we ook een grote club geworden met veel niveaus. Iedereen kan zo zijn basketbalplezier vinden in onze club.

Het nieuwe seizoen staat voor de deur. Welke taken neem je de komende maanden op?

Ik blijf ondervoorzitter van de dames en zal samen met Katrien Mortier ploegverantwoordelijke van de dames A zijn. Daarnaast blijf ik uiteraard in de raad van bestuur.
Ik blijf ook Youth Official (scheidsrechter bij de onderbouw) , iets wat ik al meer dan tien jaar met veel plezier doe. Hierbij neem ik de leeftijd van de U12 voor mijn rekening.
Ik sta ook altijd paraat om mensen op te leiden bij een tafelfunctie.

Dekoker Philippe

Wat mogen de ambities zijn voor de fanion dames dit seizoen?

We zouden graag opnieuw de playoffs halen en de playdowns vermijden. Dan is ons seizoen geslaagd. Er zijn een paar clubs die met vier, vijf buitenlandse speelsters uitpakken. Vanuit onze visie van de club willen we met zoveel mogelijk zelf opgeleide jeugd spelen. We zijn een van de weinige clubs die geen speelsters uit het buitenland aantrekken omdat we geloven in ons eigen jongeren. Iets waarop we fier zijn.

Hoe schat je de publieke belangstelling voor het damesbasket in?

Het groeit in vergelijking met vroeger, maar zoals in veel sporten wordt de damessport met minder belangstelling bekeken. Waarom weet ik niet. Herenbasket is veel fysieker, damesbasket is ietsje anders, maar ik vind het aangenamer om te bekijken. Het is een maatschappelijk gegeven dat damessporten minder aandacht krijgen. Onze nationale ploeg, de Belgian Cats, die top van de wereld zijn, zorgt er toch voor dat er meer belangstelling is, ook bij mensen die vroeger nooit naar damesbasket keken. Het evolueert dus in de goeie richting en het heeft voor nieuwe leden gezorgd. Wellicht ook omdat de meisjeswerking binnen onze club zo'n mooi werk levert.

Dekoker Philippe

Ook je vrouw Mieke werkt mee achter de schermen. Welke opdracht neemt zij voor haar rekening?

Nadat ze elf jaar secretaris van de club is geweest, zit ze nog altijd in de cel secretariaat. Ze is verantwoordelijk voor de kalenders van de Mimosa, waar alle damesploegen spelen met uitzondering van dames A. Ze houdt ook alle info bij voor de ledenlijsten. Dat is een gigantisch werk. Alle infofiches leiden tot een centrale lijst die constant moet beheerd worden. Ze trekt samen met ons gezin ook de paasactie ten voordele van de club.

Jullie hebben ook drie dochters. Het kan niet anders of ze erfden de liefde voor Spurs van jullie.

Dat mag je wel zeggen. Liesbeth is, samen met Thibaut Vandeginste, trainer bij de kleinsten nog voor ze in competitie uitkomen. Naast de begeleiding van de kleintjes die hun eerste stappen in het basket zetten, zit ze ook in de cel events waarbij ze helpt bij de organisaties van activiteiten die wat geld in het laatje moeten brengen. Laura zit in dezelfde cel en Jessica zit nergens vast in, maar ze helpt waar ze kan, bij voorbeeld ook bij de paasactie.

Dekoker Philippe

Het basket leeft in jullie gezin. Is dat een onderwerp dat vaak ter sprake komt bij jullie?

Heel vaak! (lacht). Ik denk zelfs dagelijks. Soms wordt er even overlegd wat er nog allemaal moet gebeuren en ook de nieuwtjes worden uitgewisseld. Basket is het gespreksonderwerp nummer één.

Je bent ook betrokken bij het Christmas Tournament.

Het is een engagement dat ik al een paar jaar opneem, eerst vanuit KBTK en daarna de Spurs. Ik maak het schema van de wedstrijden en telkens moeten we op zoek naar de mensen die een tafelfunctie willen opnemen of de bar willen doen. Het is een gigantisch werk omdat je veel mensen moet vinden in de periode tussen Kerst en Nieuwjaar waar niet iedereen veel tijd heeft.

Iedereen kan wel een sandwich verkopen, maar niet iedereen kan een tafelfunctie opnemen.

Hoe moeilijk is het om vrijwilligers te zoeken?

Je hebt mensen met een hart voor de club die beseffen dat organiseren niet kan zonder vrijwilligers. Er zijn ook mensen die alles vanzelfsprekend vinden en er niet bij stilstaan dat er zoveel mensen nodig zijn omdat ze niet weten of omdat het hen niet interesseert. Het wordt moeilijker en moeilijker om ploegverantwoordelijken te vinden of mensen die tafelfuncties willen opnemen. Mensen moeten beseffen dat het voor hun kind en hun ploeggenoten is. Het is niet omdat mensen een taak opnemen dat ze onmiddellijk veel werk gaan moeten vervullen. Veel handen maken het werk licht. Onze club draait nog steeds op vrijwilligers. We verwachten dat iedereen volgens zijn of haar mogelijkheden iets bijdraagt tot de club.

STEVEN VERHAMME

09/2020